

Arrest

nr. 110 422 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 maart 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2013 dient de verzoeker een asielaanvraag in.

Op 4 maart 2013 wordt de verzoeker over zijn asielmotieven gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 13 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de thans bestreden beslissing, zij is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Skopje (Macedonië). U bezit het Macedonische staatsburgerschap. U bent wettelijk gehuwd met R(...) D(...) (O.V. xxx) met wie u vier meerderjarige kinderen heeft. U werkte in Macedonië als klusjesman in een naburige school. Op 16 december 2004 werd uw zoon B(...) (O.V. xxx)- die in 2004 terug was gekeerd naar Macedonië na twee keer asiel gevraagd te hebben in België - met een mes op straat aangevallen door H(...) K(...). B(...) verdedigde zich, maar H(...) verwondde zichzelf waardoor hij een maand gehospitaliseerd werd. Diezelfde dag kwam een onbekende in opdracht van de familie K. bij u thuis en deelde u mee dat dit incident gewroken zou worden op uw mannelijke familieleden. Sindsdien sloot u zich thuis op samen met uw zonen in afwachting dat de familie K(...) u een besa (tijdelijk opheffen van de dreiging met wraak te nemen) zou verlenen. Op 19 december 2004 gaf B(...) zich bij de politie aan. Hij werd toen enkel verhoord. De feiten van 16 december 2004 kenden geen juridische gevolgen, aangezien uit politioneel onderzoek bleek dat B(...) uit zelfverdediging handelde. B(...) vernam toen eveneens dat H(...) reeds bekend was bij de politie en gezocht werd voor een misdrijf. Om aan verdere problemen te ontkomen, identificeerde H(...) zich na het mesincident met de documenten van zijn broer N(...). De politie is van deze identiteitsfraude op de hoogte. Een maand na het incident stuurde u enkele imams naar de woning van de familie K(...). U werd toen een besa van twee maanden verleend. In die periode kende u geen enkele bedreiging vanwege de K(...)’s. Na het verlopen van deze besa deelde H(...) u mee dat hij zich niet wilde verzoenen. Bijgevolg wendde u zich tot de ‘Islamitische Religieuze Gemeenschap’ in Chair waarop drie imams jaarlijks tevergeefs een verzoeningspoging ondernamen met de K(...)’s. In 2005 werd H(...) voor een ander misdrijf veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf. U kreeg toen dreigtelefoons vermoedelijk van H(...)’s vrienden. Uit angst dat de K(...)’s wraak zouden nemen, legde u jaarlijks een officiële klacht neer tegen H(...) K(...) bij de politie van Chair (Skopje). In 2009, nadat H(...) vrijkwam, werd uw zoon B(...) driemaal op korte tijd aangevallen door onbekenden. Zo werd B(...) tweemaal in zijn wagen beschoten en een keer in het park in Chair waarbij B(...)’s vriend zwaar gewond werd. U vermoedt dat H(...) achter deze aanslagen zit. U gaf deze incidenten aan bij de politie die echter weinig kon doen aangezien er geen getuigen waren. Aangezien u veel stress ondervond door deze situatie ging u in 2011 in behandeling bij een psychiater. In 2011 vluchtte uw zoon B(...) opnieuw naar België waar hij op 8 november 2011 voor de derde keer asiel vroeg. Op 21 februari 2012 weigerde het Commissariaat-generaal hem het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zijn daaropvolgende asielaanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. In januari 2013 stuurde H(...) via derden een boodschap naar u waarbij hij meedeelde dat hij wraak op u zou nemen. Aangezien u beseftte dat het menens was, besloot u Macedonië te verlaten. U gaf uw werk als klusjesman op en op 9 februari 2013 verliet u Macedonië samen met uw echtgenote en dochter G(...) (O.V. xxx). Op 11 februari 2013 diende u in België uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en of asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw Macedonische identiteitskaart, uitgereikt in Skopje op 21 maart 2009; een brief van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, waaruit blijkt dat u zeven klachten heeft neergelegd tegen N(...) K(...); een attest van de ‘Islamitische Religieuze Gemeenschap’, uitgereikt in Skopje op 23 november 2011, betreffende de ondernomen verzoeningspogingen; en een attest van uw werkgever (d.d. 18 januari 2013), ter bevestiging van uw beroep.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en de stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat} wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften, in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige

schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. U hebt dit evenwel niet gedaan.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven die terzake door uw zoon B(...) bij zijn derde asielaanvraag d.d. 8 november 2011 werden uiteengezet. U verliet Macedonië na een bloedwraak waarin uw familie verwikkeld zou zijn met de familie K(...) (CGVS, p.4 ev.).

Er dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal in het kader van de derde asielaanvraag van uw zoon B(...) een weigeringsbeslissing nam, aangezien er enerzijds geen geloof kon gehecht worden aan de door uw zoon aangehaalde bloedwraak en anderzijds omdat uw zoon - mochten zijn verklaringen geloofwaardig geweest zijn - niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten in Macedonië. In het kader van uw asielaanvraag heeft u geen elementen of documenten voorgelegd die een ander licht werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal, integendeel. Er dient in dit verband bijkomend gewezen te worden op tal van elementen die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig onderuit halen.

Zo dient vooreerst gewezen te worden op een aantal ernstige tegenstrijdigheden en tekortkomingen tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw zoon B(...), die hij in het kader van zijn derde asielaanvraag aflegde.

Zo gaf u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal het incident van 16 december 2004 tussen uw zoon B(...) en N(...) K(...) op als oorzaak van de bloedwraak waarin uw familie verkeerde (CGVS, p. 4). U ondersteunde uw verklaringen met een attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken en een attest van de 'Islamitische Religieuze Gemeenschap' die beide de problemen van uw familie met N(...) K(...) uiteenzetten. Uw zoon stelde echter in een bloedvete te zijn geraakt door een uit de hand gelopen ruzie met H(...) K(...): Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat H(...) zich identificeerde als zijn broer N(...)t om problemen te voorkomen met de politie. Zowel de politie als uw zoon zouden van deze identiteitsfraude op de hoogte zijn. Verder stelde u dat de politie in de officiële stukken alsnog de verkeerde naam van uw belager in de documenten opgaf omdat het nu eenmaal in Macedonië gebeurt (CGVS, p. 5-6). Deze uitleg snijdt geen hout. Ook uw verklaringen dat de 'Islamitische Religieuze Gemeenschap' zich vergiste en een attest opstelde met de verkeerde naam, namelijk N(...) overtuigt niet (CGVS, p.9). Uw zoon B(...) bracht dit element van H(...)’s identiteitsfraude bovendien op geen enkele manier ter sprake in zijn asielaanvraag.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, maar werpen bovendien ernstige vragen op over de authenticiteit van de bovenvermelde documenten.

Verder dient gewezen te worden dat uw verklaringen omtrent de problemen na het uitroepen van de bloedwraak door de K(...)’s geenszins stroken met de verklaringen van uw zoon B(...). U verklaarde éénmaal een besa van de familie K(...) te hebben gekregen. U en uw gezin kenden tijdens deze besa geen problemen (CGVS, p. 11). Toen deze besa niet van kracht was, zou uw zoon B(...) in 2009 driemaal beschoten zijn (CGVS, p. 8). Uw zoon stelde slechts eenmaal beschoten te zijn geweest, en dit te wijl een besa gold (CGVS II B(...), p. 5). Verder stelde uw zoon dat uw gezin geen besa verkreeg na de dood van de vader van H(...) K(...) (CGVS II B(...), p.6). U verklaarde echter dat de vader van H(...) nog steeds leeft (CGVS, p.11).

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bescherming die u bij de Macedonische politie zou ingeroepen hebben. Aanvankelijk verklaarde u de drie aanslagen op uw zoon bij de politie niet te hebben aangegeven aangezien de politie zonder getuigen toch niets zou ondernemen (CGVS, p. 14). Even later, na confrontatie met het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken dat u neerlegde, stelde u weldegelijk een officiële aangifte te hebben gedaan bij de politie (CGVS, p. 14). U zou bovendien de bewijsstukken hiervan aan uw zoon B(...) hebben bezorgd om zijn asielmotieven te ondersteunen (CGVS, p. 7). Uw zoon verklaarde echter dat u nooit een officiële klacht indiende bij de politie (CGVS II B(...), p. 8).

Dat er aan de door u beweerde bloedwraak geen geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit uw houding die niet in overeenstemming te brengen is met de houding van een persoon die daadwerkelijk in een bloedwraakzaak verwikkeld is. Zo kon u tot een maand voor uw vertrek uit Macedonië gaan werken. U reisde meermaals tussen 2010 en 2012 naar Kosovo, Servië en Albanië (CGVS, p. 3-4). U begaf zich meermaals naar de politie van Chair om een klacht in te dienen. Deze door u geschetste houding staat evenwel haaks op het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade naar aanleiding van een bloedwraak. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Uw documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Hierbij dient erop gewezen te worden dat teneinde aan een document bewijswaarde te geven, een document een coherent en geloofwaardig relaas dient te ondersteunen, wat - gezien bovenstaande vaststellingen - in casu niet het geval is. Bijgevolg kan aan uw attesten geen enkele bewijskracht worden gehecht. Uw identiteitskaart staat enkel uw identiteit en nationaliteit Hieraan wordt niet getwijfeld. Evenmin wordt getwijfeld aan uw beroepsactiviteiten."

2. Over de rechtsmacht

In het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift vraagt de verzoeker onder meer om hem "in hoofde te erkennen als vluchteling. In ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming te willen toekennen aan verzoeker. In de meest ondergeschikte orde het dossier te willen verzenden naar het CGVS".

Artikel 39/2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten, op de beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad kan:

1° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen;

2° de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

In afwijking van het tweede lid, staat tegen de in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 bedoelde beslissingen enkel het in § 2 bepaalde annulatieberoep open.

§ 2

De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Daar de bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, staat hiertegen enkel een annulatieberoep open en treedt de Raad in voorliggend geschil op als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94).

De Raad is te dezen dan ook niet bevoegd om de bestreden beslissing te hervormen in de zin van artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en aan de verzoeker de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin is de Raad bevoegd om de bestreden beslissing te vernietigen in toepassing van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, zodat hij het dossier niet terug kan sturen naar het Commissariaat-generaal voor een verder onderzoek.

Het gevorderde dient in die mate te worden afgewezen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Volledig ten onrechte krijgt verzoeker een beslissing tot weigering van inoverwegingname van zijn asielaanvraag.

Dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van mening is dat verzoekers land van herkomst, met name Macedonië als veilig wordt beschouwd.

Artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Dat het Commissariaat-Generaal stelt dat een land van herkomst als veilig wordt beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het CGVS bepaalt : "Bij KB van 26 mei 2012 werd Macedonië vastgesteld als veilig land van herkomst."

Het dient benadrukt te worden dat deze recente wetswijziging enorm veel vragen oproept.

Eerstens dient benadrukt te worden dat artikel 57/6/1 eerste lid van de Vreemdelingenwet al manifest strijdig is met artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, dat bepaalt dat de bepalingen van het Verdrag zullen toegepast worden op vluchtelingen zonder onderscheid naar ras, godsdienst of land van herkomst.

Daarnaast dient benadrukt te worden dat eveneens de Raad van State, afdeling wetgeving, geen toetsing heeft kunnen/mogen doorvoeren van dit artikel jegens hogere wettelijke bepalingen, daar de hoogdringendheid werd gevraagd door enkele parlementariërs.

Daarnaast dient gesteld te worden dat de Europese Unie nooit in staat is geweest om een eenvormige lijst van veilige landen op te stellen. De zogenaamde 'veilige landen van herkomst' betreffen inderdaad landen waarvoor de Europese Unie de visumplicht heeft afgeschaft. Aan die afschaffing zijn een aantal voorwaarden verbonden waaronder de strijd tegen criminaliteit en terrorisme en de bescherming van minderheden.

Er wordt echter vastgesteld dat vandaag de dag een aantal asielaanvragen uit visumvrije landen wordt goedgekeurd. Dat het CGVS bij de behandeling van de dossiers immers vaststelt dat deze personen gevaar lopen en recht hebben op het vluchtelingenstatuut. Dit geeft alleszins aan dat de visumvrije landen geen garantie bieden op een totaal gebrek aan vervolgingen. Het statuut van visumvrij land geldt enkel als een aanmoediging en beloning voor de geleverde inspanningen op het vlak van veiligheid en bescherming. De gelijkschakeling van de visumvrije landen met de veilige landen roept dan ook op tot ongerustheid.

Dat de betrokken personen dan ook recht dienen te hebben op een daadwerkelijke rechtsbescherming, terwijl dat, in casu, met een (enige) rechtsinstantie, waarbij enkel een beroep tot nietigverklaring en schorsing kan ingediend worden, en waarbij de betrokken personen geen recht hebben op opvang, niet zo is.

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat er enerzijds geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers verklaringen, en anderzijds omdat verzoeker niet aantoont dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten in Macedonië.

Omtrent de stelling van het CGVS dat verzoekers verklaringen niet geloofwaardig zouden zijn, omdat er tegenstrijdigheden zijn met de verklaringen van zijn zoon, benadrukt verzoeker dat er, na het interview van zijn zoon, en meer bepaald nadat zijn zoon een beslissing had ontvangen, duidelijk werd voor verzoeker en zijn familie dat de verklaringen van zijn zoon niet correct neergeschreven werden (d.w.z. zoals ze geuit werden door de asielzoeker). Het is dan ook hierdoor dat verzoeker zelf, voor zijn interview, zoveel mogelijk gezocht heeft naar geschreven bewijzen.

Zo heeft verzoeker een brief neergelegd van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, alsook een attest van de Islamitische Religieuze Gemeenschap.

Doch momenteel stelt verzoeker vast dat er bepaalde tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen, zoals ze geuit werden, en zoals ze uiteindelijk neergeschreven werden door het CGVS. Verzoeker verzoekt dan ook om een nieuw verhoor, waarbij zijn verklaringen nadien worden nagekeken door hemzelf, en dit om elke tegenstrijdigheid te vermijden. Hij is dan ook van mening dat hij nu geen eerlijke kans maakt, daarenboven gezien zijn asielaanvraag niet in overweging werd genomen, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing dient te nemen gebaseerd op verkeerde verklaringen. De

beslissing van het CGVS maakt dan ook een schending uit van artikel 3 EVRM, van artikel 1 Vluchtelingenverdrag, van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

Anderzijds stelt het CGVS dat verzoeker niet aannemelijk zou kunnen maken dat hij niet de bescherming zou kunnen genieten van de Macedonische autoriteiten, en dit terwijl zelfs de Macedonische autoriteiten uitdrukkelijk stellen dat ze verzoeker niet kunnen helpen.

Daarnaast stelt het CGVS dat verzoekers houding niet in overeenstemming is te brengen met de houding van een persoonlijk die daadwerkelijk in een bloedwraak verwickeld is, bijv. omdat verzoeker tot een maand voor zijn vertrek uit Macedonië werkte.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker juist verklaarde dat hij één maand voor zijn vertrek te horen kreeg dat elke man van zijn familie zou geëlimineerd worden, reden waarom hij sedert 18/01/2013 niet meer is gaan werken, en hij zijn land van herkomst heeft verlaten.”

3.2 De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de asielaanvraag van de verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat werd vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk heeft aangetoond dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. In de bestreden beslissing worden de redenen hiertoe op uitvoerige wijze toegelicht.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt in tegendeel dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent nu hij ze inhoudelijk bekritiseert. Dienvolgens is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* bereikt en dient te worden aangenomen dat de verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

3.4 Wat de materiële motiveringsplicht betreft, dient er op te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In zoverre de verzoeker de schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht, dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad echter niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van de bij de bestreden beslissing toegepaste wettelijke bepaling(en). *In casu* is de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiair

beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen."

Artikel 1 van het Koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

"De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië"*

In de aanhef van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst."

In fine van het verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

"Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening

houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

De Raad merkt op het gegeven dat de aanvrager afkomstig is uit een land dat is aangemerkt als een veilig land van herkomst, een vermoeden impliceert dat er in zijn land geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. *“Het komt toe aan de asielzoeker om substantiële redenen op te geven waaruit blijkt dat, in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico loopt op ernstige schade, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”* (parl.stuk, DOC 53 1825/003).

Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet de verzoeker dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

3.5 Het is *in casu* duidelijk dat de verzoeker afkomstig is van een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, met name Macedonië. Bijgevolg geldt een vermoeden dat er in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is en komt het aan de verzoeker toe om duidelijke en met substantiële redenen aan te tonen dat Macedonië desondanks in zijn specifieke omstandigheden en in afwijking van de algemene situatie aldaar niet als veilig kan worden beschouwd en dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade. De bewijslast rust *in casu* derhalve op de verzoeker.

3.6 Waar de verzoeker kritiek uit op het invoeren van het concept ‘veilige landen van herkomst’ in artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat de verzoeker hiermee de genoemde bepaling van de vreemdelingenwet zelf viseert en niet de bestreden beslissing. Dergelijke wetskritiek valt echter buiten de bevoegdheid van de Raad en kan dus niet in aanmerking nemen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 9 oktober 2002, nr. 111.146; RvS 24 oktober 2011, nr. 215.954; RvS 21 november 2011, nr. 216.359).

De in dit kader aangevoerde schending van artikel 3 van de Vluchtelingenconventie is dan ook niet dienstig.

De verzoeker is het verder niet eens met op het opnemen van Macedonië in de lijst van veilige landen van herkomst. Dienaangaande wijst de Raad erop dat de verzoeker hiermee in wezen kritiek uitoefent op artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing. Krachtens artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is de Raad echter enkel bevoegd voor *“individuele beslissingen”* genomen met toepassing van de wetten betreffende het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en niet voor reglementaire bepalingen. Ook deze beschouwen kunnen daarom niet dienstig worden aangevoerd.

3.7 Het algemene betoog van de verzoeker over asielaanvragen uit visumvrije landen en het feit dat visumvrijheid geen garantie biedt op *“een totaal gebrek aan vervolgingen”*, is niet alleen onjuist aangezien de lijst van veilige landen geenszins gelijkgeschakeld kan worden met de lijst van visumvrije landen, maar bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de verzoeker afkomstig is

van een veilig land van herkomst. Het is immers pas na een individueel onderzoek van de door de verzoeker aangevoerde elementen dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat verzoekers asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Met dergelijk algemeen betoog slaagt de verzoeker er dan ook niet in de concrete motieven voor het niet in overweging nemen van zijn asielaanvraag, te weerleggen.

3.8 Waar de verzoeker meent dat zij tegen de bestreden beslissing enkel een schorsings- en annulatieberoep kan indienen en dat dit hem geen daadwerkelijke rechtsbescherming biedt, kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) waarin het volgende werd gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

3.9 Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van de verzoeker niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Met name is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat aan het asielrelaas van de verzoeker geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt vast dat de verzoeker zich baseert op dezelfde asielmotieven als zijn zoon bij diens derde asielaanvraag. Hij voegt eraan toe dat in het kader van de derde asielaanvraag van verzoekers zoon een weigeringsbeslissing werd genomen gelet op diens tegenstrijdige verklaringen en, ondergeschikt, de vaststelling dat hij niet aannemelijk had gemaakt dat hij voor zijn problemen geen beroep kon doen op de bescherming van de aanwezige autoriteiten in Macedonië. De commissaris-generaal is van oordeel dat de verzoeker geen elementen of documenten heeft voorgelegd die een ander licht kunnen werpen op de toenmalige appreciatie van het Commissariaat-generaal en dat er in tegendeel tal van elementen zijn die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig onderuit halen. Hiertoe wordt gewezen op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen van de verzoeker, op tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoeker en die van zijn zoon en op de vaststelling dat de houding van de verzoeker niet in overeenstemming is te brengen met de houding van een persoon die daadwerkelijk in een bloedwraakzaak is verwickeld.

De commissaris-generaal baseert zich dienaangaande op de volgende vaststellingen:

“Zo gaf u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal het incident van 16 december 2004 tussen uw zoon B(...) en N(...) K(...) op als oorzaak van de bloedwraak waarin uw familie verkeerde (CGVS, p. 4). U ondersteunde uw verklaringen met een attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken en een attest van de 'Islamitische Religieuze Gemeenschap' die beide de problemen van uw familie met N(...) K(...) uiteenzetten. Uw zoon stelde echter in een bloedvete te zijn

geraakt door een uit de hand gelopen ruzie met H(...) K(...): Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat H(...) zich identificeerde als zijn broer N(...)t om problemen te voorkomen met de politie. Zowel de politie als uw zoon zouden van deze identiteitsfraude op de hoogte zijn. Verder stelde u dat de politie in de officiële stukken alsnog de verkeerde naam van uw belager in de documenten opgaf omdat het nu eenmaal in Macedonië gebeurt (CGVS, p. 5-6). Deze uitleg snijdt geen hout. Ook uw verklaringen dat de 'Islamitische Religieuze Gemeenschap' zich vergiste en een attest opstelde met de verkeerde naam, namelijk N(...) overtuigt niet (CGVS, p.9). Uw zoon B(...) bracht dit element van H(...)'s identiteitsfraude bovendien op geen enkele manier ter sprake in zijn asielaanvraag.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen niet enkel de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, maar werpen bovendien ernstige vragen op over de authenticiteit van de bovenvermelde documenten.

Verder dient gewezen te worden dat uw verklaringen omtrent de problemen na het uitroepen van de bloedwraak door de K(...)'s geenszins stroken met de verklaringen van uw zoon B(...). U verklaarde éénmaal een besa van de familie K(...) te hebben gekregen. U en uw gezin kenden tijdens deze besa geen problemen (CGVS, p. 11). Toen deze besa niet van kracht was, zou uw zoon B(...) in 2009 driemaal beschoten zijn (CGVS, p. 8). Uw zoon stelde slechts eenmaal beschoten te zijn geweest, en dit te wijl een besa gold (CGVS II B(...), p. 5). Verder stelde uw zoon dat uw gezin geen besa verkreeg na de dood van de vader van H(...) K(...) (CGVS II B(...), p.6). U verklaarde echter dat de vader van H(...) nog steeds leeft (CGVS, p.11).

Tevens legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de bescherming die u bij de Macedonische politie zou ingeroepen hebben. Aanvankelijk verklaarde u de drie aanslagen op uw zoon bij de politie niet te hebben aangegeven aangezien de politie zonder getuigen toch niets zou ondernemen (CGVS, p. 14). Even later, na confrontatie met het attest van het Ministerie van Binnenlandse zaken dat u neerlegde, stelde u weldegelijk een officiële aangifte te hebben gedaan bij de politie (CGVS, p. 14). U zou bovendien de bewijsstukken hiervan aan uw zoon B(...) hebben bezorgd om zijn asielmotieven te ondersteunen (CGVS, p. 7). Uw zoon verklaarde echter dat u nooit een officiële klacht indiende bij de politie (CGVS II B(...), p. 8).

Dat er aan de door u beweerde bloedwraak geen geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit uw houding die niet in overeenstemming te brengen is met de houding van een persoon die daadwerkelijk in een bloedwraakzaak verwikkeld is. Zo kon u tot een maand voor uw vertrek uit Macedonië gaan werken. U reisde meermaals tussen 2010 en 2012 naar Kosovo, Servië en Albanië (CGVS, p. 3-4). U begaf zich meermaals naar de politie van Chair om een klacht in te dienen. Deze door u geschetste houding staat evenwel haaks op het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade naar aanleiding van een bloedwraak. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden."

3.10 De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoeker niet betwist dat zijn asielmotieven dezelfde zijn als de asielmotieven die zijn zoon, D(...) B(...), liet gelden in zijn derde asielaanvraag. Deze vaststelling strookt met de gegevens van het dossier, meer bepaald blijkt dat de verzoeker ten overstaan van de diensten van de verweerder uitdrukkelijk verklaarde dat B(...) is gevlucht omwille van de bloedwraak met de K(...)'s, dat hij en zijn vrouw hem zijn gevolgd en dat ze in Macedonië dezelfde problemen hadden als B(...) (zie gehoorverslag dd. 4 maart 2013, p. 2 onderaan). Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk of onjuist van de commissaris-generaal om de verklaringen van de verzoeker en die van zijn zoon, die dus over dezelfde vluchtmotieven handelen, naast elkaar te leggen teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers claim te onderzoeken.

De talrijke in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden stroken met de gegevens van het administratief dossier waarin zich zowel het gehoorverslag van de verzoeker als het gehoorverslag van verzoekers zoon bevinden. De verzoeker tracht desbetreffende tegenstrijdigheden echter af te schuiven op de notities die tijdens zijn gehoor en dat van zijn zoon werden genomen. De verzoeker beweert dat deze notities niet overeenstemmen met de werkelijke verklaringen en verzoekt om een nieuw verhoor op het Commissariaat-generaal.

De Raad dient er echter op te wijzen dat de in de bestreden beslissing opgesomde tegenstrijdigheden talrijk en ook flagrant zijn. De tegenstrijdigheden betreffen de kern van verzoekers asielrelaas, zo is er de verklaring van de verzoeker dat er slechts éénmaal een besa (d.i. een tijdelijke opheffing van de dreiging met wraak) van de familie K(...) te hebben gekregen, dat hij en zijn gezin tijdens deze besa geen problemen kenden (gehoorverslag verzoeker, p. 11) en dat zijn zoon in 2009 driemaal werd beschoten toen deze besa niet van kracht was (gehoorverslag verzoeker, p. 8). Deze verklaringen zijn

duidelijk niet te verzoenen met de verklaringen van verzoekers zoon, die tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij slechts eenmaal werd beschoten, en dit terwijl een besa gold (gehoorverslag zoon, p. 5). Door in het onderhavig verzoekschrift slechts de loutere bewering te uiten dat de verklaringen van de verzoeker en ook die van zijn zoon verkeerd werden genoteerd in de desbetreffende gehoorverslagen, biedt de verzoeker geenszins een daadwerkelijke verklaring voor de vele tegenstrijdige verklaringen die in de bestreden beslissing worden weergegeven. De verzoeker brengt geen enkel concreet element bij dat zijn loutere beweringen zou kunnen staven. Bovendien hebben de verzoeker en diens zoon hun gehoorverslagen ondertekend en hebben zij voorafgaand aan de thans bestreden beslissing op geen enkel moment aan het bestuur kenbaar gemaakt dat bepaalde verklaringen foutief zouden zijn genoteerd. De verzoeker duidt zelfs niet aan welke van de verklaringen van hemzelf of van zijn zoon foutief zouden zijn neergeschreven. De loutere en uiterst vage beweringen van de verzoeker volstaan dan ook niet om de concrete motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Voorts dient er nogmaals op te worden gewezen dat de Raad te dezen optreedt als annulatierechter. De Raad kan dan ook niet ingaan op verzoekers vraag om een nieuw verhoor. De wettigheid van de bestreden beslissing dient immers te worden beoordeeld op grond van de gegevens zoals deze voorlagen op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

3.11 De verzoeker vergist zich waar hij meent dat de bestreden beslissing zou oordelen dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij geen bescherming zou kunnen genieten van de Macedonische autoriteiten. De bestreden beslissing is gebaseerd op de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en enige vaststelling dat de verzoeker niet aannemelijk zou maken dat hij geen beroep kan doen op de Macedonische autoriteiten valt in de bestreden beslissing niet te lezen. De verzoeker verwacht één en ander waarschijnlijk met het feit dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing van zijn zoon, waar dergelijke vaststelling wel aan de orde was doch waarbij moet worden opgemerkt dat die beslissing niet het voorwerp uitmaakt van het onderhavige beroep. De desbetreffende kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

Waar de commissaris-generaal vast stelt dat de houding van de verzoeker niet in overeenstemming is met de houding van een persoon die daadwerkelijk in een bloedwraak is verwickeld daar hij tot een maand voor zijn vertrek werkte, stelt de verzoeker dat hij juist verklaarde dat hij één maand voor zijn vertrek te horen kreeg dat elke man van zijn familie zou geëlimineerd worden en dat hij daarom sedert 28 januari 2013 niet meer is gaan werken en hij zijn land heeft verlaten.

De bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:

“Dat er aan de door u beweerde bloedwraak geen geloof kan gehecht worden, blijkt tevens uit uw houding die niet in overeenstemming te brengen is met de houding van een persoon die daadwerkelijk in een bloedwraakzaak verwickeld is. Zo kon u tot een maand voor uw vertrek uit Macedonië gaan werken. U reisde meermaals tussen 2010 en 2012 naar Kosovo, Servië en Albanië (CGVS, p. 3-4). U begaf zich meermaals naar de politie van Chair om een klacht in te dienen. Deze door u geschetste houding staat evenwel haaks op het koesteren van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade naar aanleiding van een bloedwraak. Het is immers net eigen aan een vendetta dat de geviseerde, van zodra een vendetta wordt uitgesproken, volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden.”

De Raad merkt op dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de bedreigingen van de familie K(...) begonnen op dezelfde dag van de steekpartij, met name 16 december 2004 (gehoorverslag dd. 4 maart 2013, p. 10-11). Hij verklaarde tevens uitdrukkelijk dat de K(...)’s iemand naar zijn huis stuurden die de bloedwraak kwam melden en dat zij tijdens die periode opgesloten waren thuis. Op de vraag wie er werd gevisieerd, antwoordde de verzoeker *“Alle mannen van mijn familie, ik dus en mijn zonen”* (gehoorverslag dd. 4 maart 2013, p. 11). De verzoeker verklaarde dat zijn familie een maand later een besa verkreeg gedurende slechts twee maanden en dat de familie K(...) daarna liet weten geen verzoening te willen (gehoorverslag dd. 4 maart 2013, p. 11-12). De vaststelling dat de verzoeker meermaals tussen 2010 en 2012 naar Kosovo, Servië en Albanië reisde staat buiten betwisting en strookt met de gegevens van het administratief dossier. De verzoeker bevestigt thans dat hij werkte tot 18 januari 2013. Op grond van de vaststellingen dat de verzoeker werkte tot een maand voor zijn vertrek uit Macedonië en hij meermaals reisde naar Kosovo, Servië en Albanië in de periode waarin volgens zijn verklaringen een bloedwraak was uitgeroepen, kon de

commissaris-generaal dan ook op goede gronden en naar alle redelijkheid oordelen dat de houding van de verzoeker niet strookt met een daadwerkelijke vrees voor bloedwraak. Waar de verzoeker er op wijst dat hij verklaarde dat één maand voor zijn vertrek alle mannen van zijn familie werden bedreigd, doet dit geen afbreuk aan zijn overige verklaringen waaruit blijkt dat reeds sinds de aanvang van de dreiging alle mannen van verzoekers familie, inclusief hijzelf, zouden zijn gevisieerd.

3.12 Uit hetgeen voorafgaat volgt dat de verzoeker, die weliswaar aangeeft niet akkoord te gaan met de appreciatie van de door hen aangebrachte gegevens door de commissaris-generaal, er niet in slaagt de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en die steun vinden in de gegevens van het dossier, te weerleggen. Met zijn betoog maakt hij geenszins aannemelijk dat de vaststellingen die de commissaris-generaal heeft gemaakt gebaseerd zouden zijn op een incorrecte feitenvinding of dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de hem bij artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

3.13 Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoeker doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 jun 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Er mag niet uit het oog worden verloren dat de verzoeker afkomstig is uit een land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing is gebleken dat de verzoeker niet duidelijk heeft aangetoond dat in zijn specifieke situatie een andersluidend oordeel over hun persoonlijke veiligheidssituatie in zijn land van herkomst aan de orde zou zijn. De verzoeker brengt bovendien thans geen enkel concreet gegeven bij dat zou kunnen aantonen dat er wat hem betreft een ernstig en reëel risico bestaat om in zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Op die manier maakt de verzoeker dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

Daarnaast moet ook worden opgemerkt dat met de bestreden beslissing wordt geweigerd om de asielaanvraag in overweging te nemen doch er werd geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen verwijderingsmaatregel in noch gaat zij gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.14 In deze kan niet dienstig de schending aangevoerd worden van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie. Voormelde bepaling heeft immers geen directe werking in de Belgische rechtsorde (cf. RvS 27 juni 2005, nr. 146.815; RvS 27 juni 2010, nr. 5928 (c); RvS 17 augustus 2012, nr. 8989 (c)). Verder houdt de bestreden beslissing niet in dat de verzoeker de vluchtelingenstatus, geregeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 1, A van de Conventie van Genève, geweigerd wordt, waartegen het in artikel 39/2, §1, bedoelde beroep “in volle rechtsmacht” openstaat, doch strekt zij ertoe verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Betreffend onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3.15 Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE